

LAUS POLYPHONIAE DOET DROMEN

Erfgoed van de bovenste plank

21 AUGUSTUS 2015 | ANNEMARIE PEETERS

Hoe komt het dat de Vlaamsepolyfonistennietbekenderzijn?
Eenweelderigeeditie van LausPolyphoniaelaatzien hoe jammer dat is.
end block 'article-header-intro' start block 'social-media-top'

[MailPrintCorrigeer](#)

end block 'social-media-top' start block 'article-images'

De tentoonstellinggrondPetrusAltamirewekt de polyfonie tot leven. Op de foto: Speculum Musurgica van Rudi Knoops. Bob Van Mol/amuz

end block 'article-images' start block 'article-sharelines'

end block 'article-sharelines'

start block 'article-body'

Het festival

LausPolyphoniaedoetditjaarveelmeerdanalleen maar notenserveren. Klank en beeldkomensamenrond het werk van de zestiende-
eeuwsemuziekkopiïst Petrus Alamire. Deze ingeweken Duitser bestierde in Antwerpen een atelier van
schoonschrijvers die voor de
meest prestigieuze opdrachtgevers uit heel Europa
muziek neerpenden in
waan zinnig mooi overluchte manuscripten.

Een aantal van die indrukwekkende boeken kan je nu bekijken in een tentoonstelling in de
Antwerpse kathedraal.

Niet alleen wat je ziet, doet dromen: miniaturen vol ragfijne details die verwijzen naar een wereld die ons ontglipt –
een knielende Maria en haar Zeven Smarten,
grijnzende doodskoppen of buitelandse grotesken die de
noten een neuslijken te zetten. Vooral ook de muziek zelf,
die via de multimediale gids vrolijk je oren binnendruppelt,
beneemt telkens weer de adem. Muziek van de
meest geëerde componisten uit het Europa van toen,
bijna allemaal afkomstig uit ons eigen kleinelandje.

De Alamire Foundation digitaliseerde de
meer dan vijftig handschriften. Wie van polyfonie houdt,
begint alsvanzelftewatertanden. Het idee alleen al
dat binnenkort al die
haar fijningescandemanuscriptbladen via je eigen
computer te consulteren zouden kunnen zijn: smullen! Of
nog beter: dat veel van die nauwelijks bekende partituren
in
makkelijk te ontcijferen transcripties zouden kunnen doorst

romenaar het bredemuziekleven – zelfs het plaatselijkeschoolkoorkanerdanmeeaan de slag. Zoudatnietgeweldigzijn? Want ook die vraagdringt zich op: hoe komt het dat de muziek van de Vlaamsepolyfonisten, erfgoed van de bovenste plank, nogaltijdzorelatiefonbekend is? JosquinDesprezzingen op de lagere school, is datechtgeheelondenkbaar? LausPolyphoniaedoetdromenditjaar.

Buitenaards

Dat was ooktijdens het openingsconcert het geval. Paul Van Nevel en zijnHuelgas Ensemble kozenuit het werk van Alamireenhandvolmisdelen van bekende en minder bekendecomponisten.Eenprogrammadataer op papiergortdrooguitzag, maar in de Sint-Pauluskerk al snelleveningeblazenkreeg. We hoordenpolyfonie in haarmeest pure vorm: muziek die het hoofdopent en al onzewereldsegedachtenals in eenbuitenaardsweefwerkverbindt met de sterren. Huelgasdwongbijmomentendiepontzagaf. Die wonderlijkecombinatie van aardsestemmen, met altijdergenseenkorrel of eenheeszuchtje, en dandathemelsegeluiddat in het midden van huncirkelontstaat: diepeontroering was onsdeel. In Amuzmochten de luisteraarszichdaarnaonderdompelen in de wereld van Margareta van Oostenrijk, een van Alamiresgrootsteklanten. ZefiroTorna had aankunstenares Anne-Mie Van Kerckhovengevraagdomeennieuwwerktecreëren, op basis van de beelden en ideeën die Margarethaomgaven. Datnieuwewerkstondopzij in de concertzaalopgesteld, eencameraatjezoemde op en neer en zondkleinefragmentenbeeldnaarenscherm op de scene. Eerlijk: het

zagereenbeetjeuitalskleurboekenvoorvolwassenen.
Spijtig, want het werkzelfverdiende het ombekeken en
herbekekenteworden:

eenmooiewandtapijtachtigestructuur, die betekenis op
betekenislaadt en waarin je
jegendachtengraagzoulatenverdwalen.

MuzikaalbekoordeZefiroTornazeker.Maar
inhoudelijkkliktedezemultimedialevertelling,
inclusiefvermakelijktaterendepapegaai, niethemaal in
elkaar.

Correctie. Ditartikelwerdaangepast op 15 oktober
2015.Oorspronkelijkontbrak in het fotobijschrift de
naam van het afgebeeldekunstwerk, en die van de maker
ervan.